

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
ἐδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτέμ-Πασσά γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Πέμπτη τοῦ Δεκεμβρίου,
παντοῦ χαρὰ Κυρίου.

Ποῦντος ἑξακόσα καὶ σαρανταένα,
ὅλα φύρδην μίγδην κι' ἀνακατωμένα.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.

Περικλέτο πατριώτη,
βλέπε τὴν καλοκαιριά,
κι' ὀλοένα χειροκρότει
τῶν Ρωμηῶν τὴν κλεφτουριά.

Ἀνοιξιᾶτικος χειμῶνας
μὲ Μαῖου πρασινάδα,
σύρε μέσα 'στους λειμῶνας
κι' ἄρχισε τὴν πατινάδα.

Ἰσως τώρα τὸν Δεκέμβρη μὲς 'στῆς δράσεως τὴν φούρια
νὰ ξανάβγουν τὰ κεράσια καὶ τὰ τροφάντὰ τὰ γγούρια.

Τέτοιον εὐτυχῇ χειμῶνα
δὲν τὸν εἶδα 'στὸν αἰῶνα.

Περικλέτο μου κασιόδη,
ποῦ σὲ δέρνει 'τεμπελιά,
κύττα πράσινο γρασιδί
κι' ἀνθισμένη πασχαλιά.

Περικλέτο σακαράκα,
ποῦ φρενιάζεις γιὰ πατρίδα,
χειροκρότει τὴν ἀμάκα,
ποῦ δὲν ἄφησε σταφίδα.

Ἐέχνα τῆς παλῆαῖς τῆς νίκαις,
τοῦ πολέμου τὰ ξεφτέρια,
ψάλλε σταφίδαποθήκαις
κι' ἀποθηκαρίων χέρια.

Κύττα 'στὴν σταφίδα βρώμα,
καρβουνόσκονη καὶ χῶμα,
κύττα κοπριάς σωρὸ
καὶ ξανάρχισε χορὸ.

Περικλέτο μου καὶ μένε,
μοναχὴ παρηγοριά

μένει 'στους Ρωμηούς νὰ λένε
τῶν Ρωμηῶν τὴν κλεφτουριά.

Σὲ γνωρίζω, σὲ γνωρίζω, πολυλάτρευτος θεότης,
σὲ γνωρίζε ἰκαὶ καθένας τιμημένος πατριώτης,
σὲ γνωρίζω, Ρωμηοπούλα,
μὲ τὸ πύρινόν σου βλέμμα,
λέγεσαι κλεψιά, ρεμουλα,
κι' εἶσαι γνήσιόν μας θρέμμα.

Κύτταξέ την, Περικλέτο, καὶ χαιρέτα τὴν καὶ σὺ,
τὴν γνωρίζουν κι' οἱ μεγάλοι κι' οἱ μικροὶ μας κολοσσοί,
χίλια χέρια φανερώνει,
χίλια πόδια φτερωτά,
μὲ τὰ πρῶτα τῆς σουφρόνει,
μὲ τὰ δεύτερα πετᾷ.

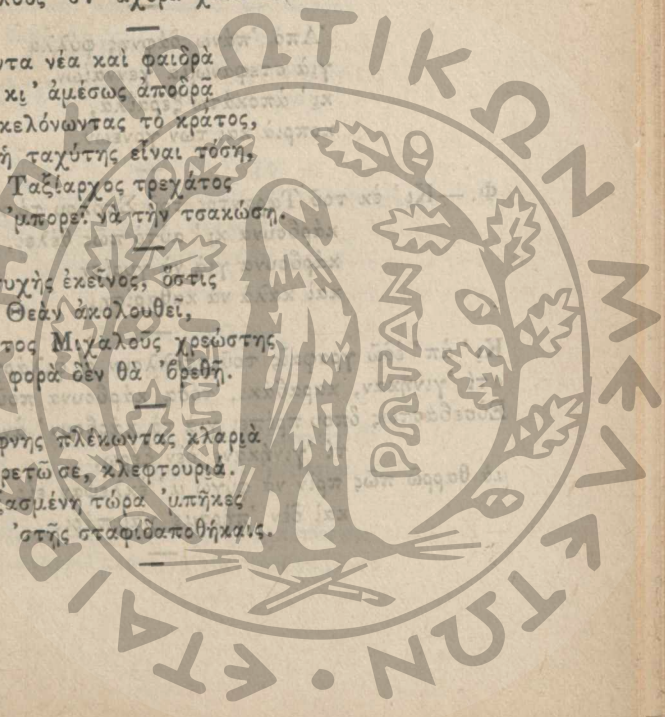
Τὰ Κουβέρνα περγελῶντας κορδωμένη προχωρεῖ,
κι' ἂν τῆς κόψης ἓνα χέρι, χίλια θάβγουν αὐθωρεῖ,
χίλια χέρια γιὰ νὰ κλέβη
κάθε τενεκὲ χαζό,
ποῦ σὰν βῶδι καὶ σὰν ζῶ
ψύλλους 'στ' ἄχυρα χαλεύει.

Πάντα νέα καὶ παιδρα
δρᾷ κι' ἀμέσως ἀποδρα
φασκελόνοντας τὸ κράτος,
κι' ἡ ταχύτης εἶναι τόση,
ποῦ Ταξίαρχος τρεχάτος
δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὴν τσακώση.

Εὐτυχὴς ἐκείνος, ὅστις
τὴν Θεὰ ἀκολουθεῖ,
τοῦτος Μιχαλὸς χρῶστος
μιά φορά δὲν θά 'δρεθῇ.

Π. —

Δάφνης πλέκοντας κλαριά
χαιρέτωσε, κλεφτουριά.
Δοξασμένη τώρα 'μπήκει
μὲς 'στῆς σταφίδαποθήκαις.

Χόρευε, Θεά, και πήδα
'στῆς εἰρήνης τοὺς καιροὺς,
καὶ 'στὴν δόλχη τὴν σταφίδα
σκόρπα κοπριάς σωρούς.

Μέσ' ἀπὸ τ' ἀμπάρια βγαίνεις,
μὲς 'στ' ἀμπάρια ξαναπᾶς,
ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ πηγαίνεις
κι' ὅλο κοπριάς σκορπᾶς.

Ξαπλωμένος 'στὸ γρασιδί
σὰν καὶ πρῶτα σ' ἐξυμνῶ,
μὴν ἀκοὺς πολλῶν βρισίδι,
ποὺ μᾶς κάνουν τὸν σεμνό.

Ἄνοιξε, χρυσὴ κυρά,
τ' ἀφθαστά σου τὰ φτερά,
καὶ τοὺς ἀποθηκαρίους
κάνε τοὺς τρανοὺς κυρίους.

Πέρνε κρέας, δίνε χῶμα,
δόξαζέ μας κάθε χρόνο,
καὶ γιὰ τὼν σεμνῶν τὸ στόμα
κοπριάς ν' ἀφίνης μόνο.

Καὶ καθέννας, ποὺ ζηλεύει
θέσιν ἀποθηκαρίων,
κατ' αὐτῶν νὰ ρητορεύῃ
διὰ συλλαλητηρίων.

Καὶ τὰ χέρια σου ν' ἀπλώνῃς
μὲ σταφίδα φορτωμένα,
καὶ μ' αὐτὰ νὰ φασκελώνῃς
ἐναρέτους σὰν κι' ἐμένα.

Πάντα μοῦτρο νὰ μᾶς δείχνῃς,
ποὺ χορτάτο γαυριῶ,
καὶ 'στὰ κλέη μας νὰ ρίχνῃς
κάρβουνα καὶ κοπριά.

Ἀπὸ 'πάνω τόσα κλέη,
ποὺ καθέννας μας τὰ λείει,
κι' ἀποκάτω γιὰ σαβοῦρα
καρβουνόσκονης μουντζούρα.

Ἀπὸ 'πάνω δάφνης φύλλα
γιὰ στεφάνωμα γενναίων,
κι' ἀποκάτω ξερὰ ἱλᾶ,
κοπριά καὶ τῶν γονέων.

Φ.—Κι' ἐκ τοῦ Τάραντος τοῦ Στόλου τὸ καράβι παραγγέλ-
κάρβουνα κι' αὐτὸ πὺς θέλει, [λει
κάρβουνα γιὰ νὰ γυρίσῃ
καὶ καλὰ νὰ καθαρίσῃ.

Κι' ἀπ' ἐδῶ γραφαῖς τοῦ στέλλουν οἱ φιλάργυροι σωτήρες :
«τὶ γινῆκαν, καραβάκι, τόσα κάρβουνα ποὺ πῆρες ;»
Εὐσεβάτως ὅπου πρέπει γιὰ τὰ κάρβουνα ἀναφέρω,
τί γινῆκανε δὲν ξέρω,
μὰ θαρρῶ πῶς πρὶν νὰ φύγῃ μ' ἐκλεψαν εἰς τὸ καντάρι
καὶ δὲν πῆραμε χαμπάρι.

Καὶ σὲ χρόνια περασμένα,
ὅπου δόξα μᾶς ὠδήγει,
πάλι κάρβουνα κλεμμένα,
πάλι ξύκινο τὸ ζῦγι.

Κι' ἂν ἐπὶ δίζαν ναυμάχοι
κι' ἐφευγε ποδίζων Ἄρης,
φτοῦ καὶ κακὸ χρόνο νᾶχῃ
κάθε μαῦρος καρβουνιάρης.

Κι' ἂν καμώματα τοῦ Στόλου δὲν γινῆκαν θυμωτοῦ
κάρβουνα μᾶς εἶχαν λείπει, δὲν τὰ ζυγίζαν σωστά,
κάρβουνο πολὺ γιὰ 'πίσω, σκόνῃ μοναχὰ γιὰ 'μπῆρι,
κι' ἔτσι 'πέρασε καὶ πᾶει τέτοιος πόλεμος λαμπρῆς,
καὶ δὲν ἄφησε τὸν Στόλο καρβουνόσκονης ἀσβύλι,
ἀσπροπρόσωπος νὰ 'βγῇ,
κι' ἀμολάρωντας τὴν Πόλι
ν' ἀντικρύσῃ μιὰν αὐγή.

Μὰ καὶ τώρα, ποὺ γαλήνης μᾶς ἡμέρωσε καιρὸς,
πάντα σκόνῃ, πάντα στάκτῃ, κι' ἀνθρακὲς ὁ θησαυρὸς
ἀνθρακὲς, βρὲ Περικλέτο, καὶ τοῦ κράτους ἡ σταχίς,
κόπρος ὅπου κι' ἂν στραφῇς,
πλιάτσικο καὶ 'στὸ γιᾶλο,
πλιάτσικο καὶ 'στὴ στεριά,
χαῖρε, χέρι μακροῦλο,
χαῖρε χαῖρε, κλεφτουριά.

Παντοῦ χέρια μυροβόλα
ξάπλωνε, παρηγορήτρα,
κάρβουνα νὰ γίνουν ὅλα,
καὶ μὴ σκάνῃς γιὰ τὰ λύτρα
τοῦ πολέμου τα βχεριά.

Κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνέμων
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς γαλήνης,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολέμων
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰρήνης
χαῖρε χαῖρε, κλεφτουριά.

Μέσ' 'στὸ λημέρι τὸ τρανὸ
καὶ πάλιν ἐμφανίσου,
σὲ νέας κοπριάς βουνό
ἐνδόξως ἐνθρονίσου,
καὶ πτήσιν δὸς Ἰκάριον
πρὸς πάντ' ἀποθηκαρίων.

Καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν κοπριά δεντρί νὰ ξεφυτρώσῃ
κι' ἀμέσως νὰ φουντώσῃ,
μεταρρυθμίσεων καρποὶ καὶ 'στὴν κορφὴ καὶ κάτω,
μὲ κλάδους βελτιώσεων τὸ στέλεχος γεμάτο.

Καὶ σὺ, Θεά, ποὺ κυβερνᾷς
τοὺς ἥρωας τοὺς παστρικοὺς,
χωρὶς λεκάνῃ νὰ ξερνᾷς
μεταρρυθμίσεις σὰν ἀκοὺς.

Ἐσὺ κι' ἐμοῦ τοῦ Φασουλῆ
ἀκόνα τὴν γραφίδα,
κι' ὅπουχῃ κοπριά πολλή
βάζει καὶ 'στὴ σταφίδα.

Π.— Εἰς τὸν ἴσκιον μὲ σὲ τὸν ἐρίφη
καὶ τοὺς ἄλλους Ρωμηοὺς νὰ καθίσω,
καὶ σπαθὶ κοφτερὸ νὰ τροχίσω
νὰ τρομάξουν στρατοὶ τοῦ Καλίφη.

Νὰ τὰ λέω μὲ κάθε μας κλέφτῃ,
νὰ κουνῶ τὰ γεμάτα κλαδιά,
καὶ βελτίωσις μὲς 'στὴν ποδιά
ὡσὰν ὠρμὸ σῦκο νὰ πέφτῃ.

Τοὺς γλυκοὺς τοῦ χυμοῦ νὰ μασσῶ,
μὲς 'στὴ μέση νὰ κόβω τὸ σῦκο
καὶ νὰ λέω 'στὸν γείτονα ἀσῆκω
γιὰ νὰ χάψῃς καὶ σὺ τὸ μισό.

Μὰ κι' αὐτὸς 'στὸν πλησίον νὰ κλίνη
καὶ μισὸ τοῦ μισοῦ νὰ τοῦ δίνη,
κλεφτουριᾶς νὰ τονίζον τραγοῦδια
καὶ τὰ σῦκα νὰ τρῶν μὲ τὰ φλούδια.

Νὰ δεσπόζῃ κι' ἡ τάξις κι' ὁ νόμος,
κι' ὁ Ζαήμης, μουγγὸς δεινροκόμος,
λυγιστὸς καὶ σειστὸς νὰ προβάλλῃ
προγραμμαμάτων χαβάδες νὰ ψάλλῃ.

Ζήτη ζήτη τὸ στόμα νὰ σκούζῃ
τοῦ λαοῦ τοῦ μπικρῆ, τοῦ μουφλούζῃ,

καὶ τρελλοὶ φωνακλάδες νὰ λένε
ἀκόφ' τὸ δέντρο, μουγγὲ προκομμένε.

Ὁριμάζει παντοῦ προκοπὴ
καὶ χορταίνει μικροὺς καὶ μεγάλους,
καὶ καθέννας ψηφίζει στοῦπι
δενδροκόμους ἀλάλους καὶ λάλους.

Φασουλῇ, πᾶρ' ἐλπίδα καὶ θάρρος,
νὰ δουλεύῃ ρεμουῖα συγχῆ,
νὰ μὴ εἶσαι φτηνὸς μπακαλιάρος
καὶ νὰ τρῶς μπακαλιάρω γιαχνί.

Κοπριά τὸ Ρωμαῖκο νᾶχῃ
καὶ θὰ φᾶν κι' ἡ 'δικαίς μας κοπριάς,
ὅπως γύρισε τώρα τὴν σάχη
γιὰ νὰ φᾶς τῆς χρονίᾳς σου ξυλιάς.

Λίγοι δάκχοι,
ὅ,τι τύχη.

Ζαήμης σὰν διαλυθῇ τὸ δόλιο Παρλαμέντο
θὰ βγάλλῃ καὶ γιὰ τὸν λαὸ μεγάλο ντοκουμέντο.

Ὁ Σιγελὸς ἐξέσπασε μὲ τὴ γραφὴ κουβέντα
καὶ δὸς τοῦ μεταρρυθμίσεις σὲ δύο ντοκουμέντα.

Τὸ πῶτο σὰν ἀπάντησις 'στοῦ Βασιλῆα τὸ γράμμα,
τὸ δεύτερο γὰρ τὸν λαὸ, τῶν ἐκλογῶν ρεκλάμα.

'Αναβροχιά, χωρὶς νερὸ καὶ βρύσαις καὶ πηγάδια,
κι' ὁ κύρ Ζαήμης 'στὴ στεριά φαρὰς μὲ παραγάδια.

Τῶν παραθύρων καὶ θυρῶν ἐρμητικῶς κλεισμένων
'Υπουργικὰ Συμβούλια στομάτων κλειδωμένων.

Δὲν φθάνει ποῦ σκοτίζονται μὲ τόσας ὑποθέσεις
ἔχουνε καὶ τῆς βίζιταις τοῦ Πρίγκηπος τῆς Ἑσσης.

'Αν τώρα καὶ γιὰ τὴ Βουλὴ 'ρωτήσετε τί τρέχει,
ὅλο καὶ διαλύεται καὶ τελειωμὸ δὲν ἔχει.

Σὰν μαγαζὶ τοῦ Μαϊφάρτ κατήντησε κι' ἐκείνη,
ποῦ δὲν 'μποροῦσε γιὰ καιρὸ διάλυσιν νὰ γίνη.

Μὰ πότε τὴν διάλυσιν ντεάλῃς θὰ φωνάξῃ,
κι' ἀμέσως μία, δύο, τρεῖς τὰ κῶλα θὰ τινάξῃ;

Συνδυασμοὺς προμελετᾷ κάθε τρανὸς καὶ μύξης,
ὁμοίων ἀποχωρισμὸς, τῶν ἀνομοίων μίξεις.

Εἶδος κλασμάτων συμμιγῶν, χαλθᾶς μὲ πορτοκάλι,
ραβέντι μὲ σιναμικὴ καὶ βρωμιούχον κάλι.

'Αρνητικῶν καὶ θετικῶν ἡλεκτρισμῶν ἐνώσεις
καὶ διαρροίας γλωσσικῆς θαρύγδουποι κενώσεις.

Ζυγὰ ζυγὰ πηγαίνουνε Τρικουπικῶν καστόρια,
μὰ τοῦ Δραγούμη τὸ 'ψηλὸ μονάχο πάει χώρα.

'Ελα, Δραγούμη, καὶ θυμοὺς μὴ μᾶς βαστᾷς ἀκόμα,
μαζὶ μας νὰ συνδυασθῇς νὰ καταλάβῃς κόμμα.

'Ενας Δραγούμης, ποῦπρεπε νὰ γίνη καπετάνος,
δὲν εἴμπορε νὰ φαίνεται τοῦ Κόντη δραγουμάνος.

Γιὰ πείσμα σὰν ἐκάνατε τὸν Κόντη καπετάνο
κι' ἐγὼ μ' ἐμένα μοναχὰ συνδυασμὸ θὰ κάνω.

Συνδυασμοὶ 'στὰ πέρατα τῆς νικητρίας γῆς,
συναλλαγὰι συναλλαγῶν κατὰ συναλλαγῆς.

'Εφέτος περισσότεροι θὰ 'βγοῦνε Βουλευφόροι,
χαρὰ 'στους ποῦ θὰ βάλουνε γιὰ τὸ Ταμεῖο πλώρη.

Σήκωσε, φωροκώστενα, τὸ χέρι τὸ δεξιόν σου
καὶ χτύπησέ το 'στὸ ζερβί, καὶ μὲ τὰ δύο ξύσου.

'Εκεῖνοι ποῦ μᾶς ἔθρεψαν μὲ τούρανου τὸ μάνα
θὰ πάρουν τὸ Ρωμαῖκο 'στῆς ἐκλογαῖς παγάννα.

Κι' ὁ τῶν πολέμων Θεόδωρος
θὰ πάρῃ κάμπους καὶ βουνά,
γιὰ νὰ ξανάλθῃ μὲ ζουρνὰ
παππούλης πολεμοχαρῆς.

Καὶ τῶρ' ἀνάπτοντα κυττὰ γλυκὺν ἀνεψιὸν
καθὼς τὰ σπέρτα τὰ γνωστὰ τῶν Ἐργοληψιῶν.

Ποτίζω τριανταφυλλιᾶς, τοὺς κλώνους τῶν κλαδεύω,
τοῦ Τριανταφυλλάκου μας τῆς προσταγαῖς ζηλεύω.

Ἐσκούφωτῃ 'στὸ Θέατρο κι' ἡ ντάμα κι' ἡ κοπέλα,
'Υπουργικὴ διαταγὴ καὶ κάτω τὰ καπέλα.

'Αξίως Ὑπουργεύοντας τοῦ Τριανταφυλλάκου
πάνε τὰ τριαντάφυλλα τῶν θηλυκῶν τοῦ κάκου.

Ποιὸς εἶδε θηλυκὸ παππᾶ καὶ γκαστρωμένο διάκο
κι' ἀγκάθι γιὰ τὰ θηλυκὰ τὸν Τριανταφυλλάκο;

Κι' ἡ Φασουλὴ κι' ἡ Περικλὴ μὲ φέσι καὶ φακιόλι
πηγαίνουν εἰς τὸ Θέατρο καὶ τῆς λορνιάρουν ὅλοι.

'Υπέκυψαν κι' αὐταῖς ἡ δὴδ 'στοὺς νόμους τῆς πατρίδος,
κυττάτε τῆς 'στὴ ζωγραφιὰ τῆς τρίτης μας σελίδος.

'Στὸν διαπρεπῆ συντάκτην τῆς «Ἡμέρας» τῆς Τεργέστης
ἐκφωνεῖ μετὰ τῶν ἄλλων κι' ὁ «Ρωμῆος» ὡς εὐ παρέστης.

Τιμὴ καὶ δόξα περισσὴ γιὰ τᾶφθαρτα τὰ γράμματα
νὰ στεφανώσουν τὰ φθαρτὰ τοῦ μύστου τῶν γεράματα,
νὰ ράνῃ δάκρυ τῶν πικρὸ
τοῦ Ρουσσόπουλου τὸν νεκρὸ,
καὶ νὰ φιλήσουν μιὰ σφή
κι' ἀσπρομαλλοῦσα κορυφή.

Αὔριον γιὰ τὸν Πρίγκηπα παράστασις μεγάλη
τοῦ περιφήμου Λεκατσᾶ, ποῦ νέος θὰ προβάλῃ
ὡς Σάβλων μοναδικὸς
καὶ καπετάνιος Κρητικὸς,
ποίημα τοῦ Στρατήγη
μ' ἐνθουσιώδη σφρίγη,
κι' ὕμνος τῆς Κρήτης θὰ ψαλῇ γοργοῦ ρυθμοῦ κι' ἰδίον,
ποῦ κατ' αὐτὰς κυκλοφορεῖ δαπάναις Βελουδιῶν,
καὶ μ' ἐμπνευσιν τὸν ἔγραψε τὸ λυρικὸ καλέμι
τοῦ ποιητοῦ Πολέμη,
κι' εὐμούσως τὸν ἐτόνισε μὲ φαντασίας πηχέας
μαέστρος πρώτης τάξεως, Λαυράγκας ὁ Διονύσης.

Λαμπρὸν Ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου 'βγήκε πάλι,
ποῦ 'στὴ Βιβλιοθήκῃ του καθένας θὰ τὸ βάλλῃ,
ἀπ' ὅλα τὸ καλλίτερο, ποῦ 'δῆκανε κι' ἐφέτω,
εἰκόνας, ποιήσεις, πεζὰ, κοντολογίᾳς, μπουκέτα,
διὸ συστήνεται θερμῶς κι' ἀπὸ τὸν Περικλέτο.

'Ἰδοὺ κι' Ἐπιθεώρησις τὰ μάλ' ἀθλητικὴ
καὶ ποδηλατικὴ,
ὅπου τὸν μῆνα δὴδ φορεῖ τὴν βγάξει τακτικῶς
ὁ Σύλλογος τῶν Ἀθηνῶν ὁ Ποδηλατικὸς,
κι' ἀγῶνας ποδηλατικὸς τὴν αὔριον τελεῖ
κι' ὅλον τὸ φίλαθλον κοινὸν εἰς τούτους προσκαλεῖ.

Ὑπόμνημα ἰδρύσεως Τραπεζῆς εἰδικῆς,
ἡγοῦν Σταφιδικῆς,
τοῦ Πεσμαζόγλου συγγραφεῖ, ποῦναι μὲ μὲν γαμάτος,
κι' ἐπῆγε 'στὸ Σταφιδικὸν Συνέδριον ἐσχάτως.

Γκόλφω τοῦ Περεισιᾶδου, δράμα εἰδωλλιακόν,
ἐρμετρον, ἐνθουσιώδες, κι' ἄλθως Ἑλληνικόν.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμὸς.